

Anyám körül a tenger

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 6. szám, 2019. február 8.

Irigylem anyut, hogy mindig fekszik, van rá ürügye. Az egyensúlyérzékekével történt valami. Olvas és elmélkedik. Sokat nézi a tengert az ablakon keresztül. Azt képzei, hogy ott van a tenger.

Néha azért föllázad. Rossz ez így, hogy mindig ágyban vagyok! Nem hiszem. Csinálok neki káposztás tésztát, de igazában az a jó, amikor becsukom az ablakokat, és behúzó a függönyöket, és lefekszem mellé.

Még egy kicsit pötyörgök a gépben, aztán jövök, mondom. Várlak, bólogat, és besüt a nap a szobába. Szép az anyám. Öregen még szebb, mint volt gyerekkoromban. Könnyű, mint a lehelet. De nem igaz. Kiskoromban gyönyörű volt az anyám, nem tudtam elkülöníteni kicsi orrát, széles járomcsontját, sötét Ráhel-szemét, csak egy folt volt az arca, egy mindennél ismerősebb mélység kútjából előragyogó. Rajongtam érte, pedig többnyire nem nézett a szemembe, és soha nem vett a karjába. Másnak se engedte. Ragaszkodott a Pikler-módszerhez.